

III.

Til den høje Regering og Rigsdag.

Paa Provinshandelsstandens Vegne tillader undertegnede „Provinshandelsforeningernes Fællesudvalg“ sig at gøre indtrængende Forestilling imod Gennemførelsen af de af Regeringen foreslaaede Forhøjelser af Porto- og Statsbanetakster.

Hvad først angaar den almindelige Begrundelse af de foreslaaede Forhøjelser, nemlig Hensynet til at dække de ved de samtidig foreslaaede Lønningsforbedringer forøgede Udgifter for Post- og Statsbanevæsenet, maa man føle sig i allerhøjeste Grad betænkelig ved det Perspektiv, der derved aabnes. Man maa jo herefter ved enhver indtrædende Lønningsforbedring indenfor de paagældende Etater være forberedt paa en Forhøjelse af Porto- og Statsbanetakster, uden at der paa Forhaand kan sættes nogen Grænse i saa Henseende.

Heller ikke kan man indse, at de nu foreslaaede Lønningsforbedringer i nogen Maade gøre en Forhøjelse af Porto- og Banetakster nødvendig. For Postvæsenets Vedkommende kan der vel fra Statsmyndighedernes Side højst være Tale om at fordre, at Indtægter og Udgifter balancere. Men der ses ikke noget Holdepunkt for, at dette ikke vedblivende skulde blive Tilfældet med Bibeholdelse af de bestaaende Portotakster. Dertil kommer, at enhver Forhøjelse af Porto'en bestemt strider imod Tidens berettigede Tendens til — i den almindelige Kulturudviklings og Omsætningslivets Interesse — at gøre Benyttelsen af Posten saa billig som muligt.

Særlig maa sikkert den Fordyrelse af den almindelige Brevporto, som foreslaas gennem Nedsættelsen af den i Forvejen saa lave Rabat paa Indkøb af Frimærker arkivis, betegnes som et lidet heldigt Greb, idet den efter al Sandsynlighed vil føre til, at Publikums lette Adgang til Køb af Postfrimærker lukker sig.

Naar dernæst Forhøjelsen af Portosatsen for Pakker ses begrundet dermed, at den „for Pakker af Vægt indtil 2 Pd. neppe er tilstrækkelig høj til at kunne dække de med saadanne Pakkers Besørgelse forbundne Udgifter“, maa man bestride Berettigelsen til saaledes at forlange Dækning for Udgifterne ved hver enkelt Art af Forsendelse for sig. Var Betragtninger af denne Natur overhovedet berettigede, kunde man med langt større Ret henvise til, at det er Lønningen af Landpostbudene, der i saa høj Grad tynger Postvæsenets Budget, og derfor stille Krav om Balance specielt for Besørgelsen af Landposten.

Med Hensyn til den foreslaaede Forhøjelse af Statsbanernes Takster maa det befrygtes, at den — ligesom den ikke kan undgaa i hvert Fald i en Overgangsperiode at ville komme til at trykke Omsætningslivet — ogsaa i Længden vil virke hemmende paa selve Trafikkens Udvikling. Særlig gælder dette de under Takst Nr. 3 faldende Styksendinger i større Partier. Den for disse foreslaaede Forhøjelse, saavel af selve Satsen som af Mindste-Vægten, er saa radikal, at den nødvendigvis maa virke hemmende paa Handelsomsætningen.

For Statsbane-Taksternes Vedkommende maa man saaledes indtrængende andrage om ikke paa noget Punkt at gaa videre i Takstforhøjelse, end det allerede er sket ved Lov 15. Maj 1903. Det tør sikkert ogsaa antages, at den ved nævnte Lov indførte ganske betydelige Takstforhøjelse vil vise sig i Stand til gennem Trafikkens